

prasátka už dneska fakt do tý tmy nevyrážím. Tali zpravidla vždycky hned běží k vrátkům na louku a tam se dožaduje toho, že půjdeme, ale tentokrát vzala za své, že se nikam nejde a budeme se placatit jen za plotem. A ani proti tomu nic nenamítala, spíš jako by jí to vyhovovalo. Jen občas chodila řvát právě k tý brance, kde asi teda může tušit ty štěnináče.

A zatímco dřív by teda aspoň řádila na zahradě a lítala sem a tam, bez zájmu o ostatní, tak teď, když s Rumíčkem tu zahradu zkontrolovali, se stejně jako on nakonec nakýblovala do tepla chalupy a asistovala mi při vybalování a vaření. Páníček zatím v obýváku srdnatě mlátil do vořechů, aby doloupal ten poslední zbytek. A Tali se nakonec usalašila rovnou na gauči a chrápala, jak dřevorubec. Rumíček, který zabral oblíbený flek na schodech, tak činil taktéž.

Vzhledem k tomu, že mně se v sobotu ráno podařilo to, co už dlouho ne - a to upadnout do bezvědomí a spát a spát a dohánět ten deficit, co mám, vyrazili všichni tři v tichosti na prochajdu do polí a ti dva dostali možnost vybit pořádně energii. Což bylo jen ku prospěchu, protože je nutný zazimovat pořádně zahradu a následně i chalupu. To máte: stříhání, okopávání, rytí, zalejvání, hrabání..... □ a to spolkne spoustu času. Jenže - vysvětlujte to těm dvěma asistentům! Zvlášť když potřebujete u některých posílit to, že společná činnost je zábava. To pak velmi rádi zahodíte ten kopáček a zamíříte s nima na louku. A v kapse máte rohlík a děláte se vzácnou, že jo. Neboooooo třebaaaas kus haxničky vezmete a jdete se projít. A to je vám to poprocházeníčko!

Takový pomalý jako. Saaaadissticky pomalý. A jdete támdle do tý trávy, potom na druhý roh louky. A tůdle jdete ještě k šípku, kam vás už ale za tu podlost, že jim tu haxnu nedáte a nedáte, i hlasitě i některý posílají. Zatímco jiní v tichosti řapou vedle vás..... A takhle to vobejdete úplně šécko, tím pádem se ten uřvanec vyřve dočista dočista a ještě u toho naběhá stofku kilákůch a celej šťastnej dojde s váma zpátky na zahradu, kde si pak spokojeně žužle půlku tý haxny. A vy můžete zas jí kopat.

Abyste, když vás už bolejí záda, šli na tu louku zase a vzali s sebou dva kartony, na kterých bylo v pytlíku uložený nový povlečení, a který se dají hezky postavit jako taková malá zástěna. A zasejc si vezmete rohlík a ohaříky s sebou. Pěkně je posadíte, postavíte ty kartonový zástěny kousek od sebe a za jednu schováte kus rohlíku. Posléze vyzvete toho zrzavýho, aby šel hledat dobrůtku a jistě toho flekatýho jódlujícího, aby zvoněl na místě. Poté je prohodíte. A celý to párkrát zopakujete a vzdálenost mezi kartony zvětšujete. Ať to

nemají zas tak jednoduchý. To už máte záda narovnaný a tak můžete jít stříhat. Případně hrabat piliny, který vytvořila druhá drahá polovice při řezání dřeva motorovkou. A celou tu dobu se kolem vás motají DVA psi. A vy si chrochtáte blahem, že to takhle je.

A takhle se ke svý spokojenosti, jak si můžete hezky s ohařiskama hrát propacujete k odpoledni , kdy vezmete zbytek těch prasečích nožiček a stříhnete si to procházení znovu. Tetkon už kupodivu nikdo neřve ale usilovně lítá v kruzích kolem, voči vyšpulený úsilím a napětím “Kdy už?” Pohled pro bohy - všechny, co jich kdy, kde bylo. A protože Tali po návratu na zahradu svou haxnu zpracovala jako první a trochu se nám začalo šerit, vzala jsem naši kamarádku měkkou lonžku, zanechaly jsme Rumíčka, ať si spokojeně ještě chroupe tu svou porcičku a vyrazily si na chvílku na pole.

Já jsem ty zajíce zblejskla první a mrzelo mě, že Tali se usilovně věnuje čenichání a neví o nich. Zastavila jsem ji a snažila se upoutat její pozornost směrem ušákům. Sice to nebylo úplně to, co bych si představovala, protože jsme byly daleko, ale stihla je zaregistrovat aspoň, když už běželi. A dokázala reagovat na to, že má zůstat stát. Skvělý. Skvělý.

Kdo ovšem málem nezůstal stát, jsem byla já ☐ . Neb Rumíček, když dožůžlal pacičku, zjistil, že jsme se vydaly na rajz a běžel si nás najít. Když tak učinil, skočil na mě zezadu Murphyskokem - neboli tak jak to dělal pro svoje pobavení Murphy - pěkně zezadu do podkolení jamky. To vás spolehlivě sejme, když se ty řepičky přesně trefej ☐ ☐ . A že Murphy to uměl a opravdu se tím bavil. Nedělal to běžně, uměl si vyčihnout ten správný okamžik, kdy to bude mít grády. ☐

Obešli jsme společně celý to pole a v dolní části si trochu pocvičili zastavování na písknutí a taky chození do stran. A otočili to zpátky. K mé spokojenosti se Tali celou dobu chovala naprosto výborně, žádný jančení, jak bývalo - či bývá (páč co já vím, co bude, až jí opustí tahle nálada matky čekatelky, že jo ☐) . Kdepak, vůbec. Jak jsme se blížili zpátky k chalupě a už fakt padala tma, začala být nejistá a poblafávat. Pak už se regulérně rozštěkala a zároveň se držela v mojí blízkosti. Co jí k tomu vedlo, to nevím. Tipovala jsem si někde ty prasata právě. Nicméně jsem toho štěkání využila k tomu, abych jí aspoň trochu označila, co slovo štěkej znamená. Protože tady z tý situace tak nějak vyplynulo to, že je možnost ji v tom naopak cíleně povzbuzovat. A bylo vidět, že na to i reaguje. Byla-li zticha a já jí vybidla, začala blafat. A navíc se to hodilo, chtěla jsem, aby o nás bylo vědět doširoka do daleka. A

zpívat koledy se mi nechtělo ☐ . Rumíček drandil bezstarostně kolem a tak jsem si ho pro jistotu stáhla k nám.

Když jsme došli k nám na louku, začala Tali vyhrožovat směrem ke kapličce. Urputně vyhrožovat. Nevím, zda to souviselo s tím jak nadávala na poli, ale posléze se ukázalo, že u kapličky je akorát tak Brtník, který tam šel zapálit svíčku. Došli jsme tam tedy za ním a pak se společně vrátili všichni na zahradu a do chalupy. Ke kamnům a k večeři. A ohařiska pak na gauč, kde se přeci nejlíp odpočívá po dni plným práce, ne?

Ráno nás čekalo pokračování v zazimovávání, ale čas na psí věcičky se vždycky najde a tak jsme se úspěšně servali o paroží, házeli balonky přes plot a Tali se učila zavírat dvířka od kuchyňský linky. A zase - jako i u pár ostatních věcí - jako kdybych viděla práci Bubrdlíny. Proč se s tím budu crcat? A párat se s tím, že to budu zavírat čumáčkem, když stačí jeden úder tlapou a je vyřízeno, ne? Zatímco jak Ešus, tak Rumíček byli schopni jemné práce, ani jedna z těch dvou se s tím teda nemaže. Prásk, rána a je hotovo. A co nejde silou, půjde stopro mnohem větší silou. A pak že něžná holčičí duše, hááhááháá.

I na trochu toho cvičení jsem si čas udělala. A tak jsem si nejdřív nacpala kapsu velkými kusy ztvrdlých patek chleba a šla se tak jako zlehýnka cárat do trávy sem a tam. A to je vám najendou pozornosti. Až se fleky o sebe můžou přerazit, jak se snažej. ☐ ☐ Moc hezký, moc. A pak že neber úplatky, neber úplatky, nebo se z toho zblázníš. To se já dřív zblázním z ní ☐ ☐ . Při další pracovní pauzičce jsem se šla projít s igelitkou obydlenu skelety. Doprovázel mě zrzavý bodlák, který se mi nalepil na kalhoty a flekatý povětroň, který vytrvale kroužil kolem ☐ ☐ ☐ . Na rohu louky u kapličky se povětroň zastavil, udělal ohaře a jal se plížiti směr křoví. My s bodlákem byli na procházce a tak jsme pokračovali dál . Plížící se ohař zjistil, že igelitka se mu nenávratně v tichosti vzdaluje a převtělil se teda zpátky do flekatýho povětroně a jal se znovu kroužiti. Dokroužil zpátky na zahradu, kde si tímto výkonem zasloužil celý velký skelet, stejně jako právě se odlepivší zrzavý bodlák.

Další pracovní přestávku vyplnily poletující kartony. Ty, které nám den předtím udělaly službu coby malé zástěny při hledání dobrůtek. Zjistila jsem, že když je mrsknou dobře do prostoru, vyleztí a pohybují se chvíli vzduchem jako motýli. No, to bylo teda. Zrzavoflekatí řádili na louce jak šílený a hlavně Rumíček byl unešen. Každá takováhle nová blbinka ho děsně baví. Lítal po louce stejně jako kartonový motýli vzduchem. A tak jako u všeho - ten

jeho měl dlouhou životnost, ten určený pro Tali to měl brzo spočítaný ☐ . Nic překvapivýho.

Když mi pak dělali společnost v chalupě, musela jsem se smát. Tomu, jak se z primitiva, jehož nejoblíbenějším ložem je hromada větví, stala psice čistě bytová. A zase mi něčím Bubinku připomínající. Ta tedy byla bytová od vždycky, že jo, ale - milovala ležet u kamen. Ten první rok, co přišla z útulku, byla schopná si narvat hlavu přímo pod ty kamna, jak potřebovala natahovat teplíčko. A Tali si teď - asi že jako aby imaginárním ščenátkům v pupku nebyla ziminka ☐ - začala taky lehat ke kamnům, přesně jako Bubi. To nedělala. Jenže má problém, že jo. Na jednu stranu byl ráda byla u kamen a nad druhou stranu by ráda ležela na měkkoučkým, pohodlnoučkým..... je přece ta princezna a budoucí matka ☐ .

Tak jak to tetkon skloubit dohromady. Psí gauč je fajn, ale ve vedlejší místnosti, než jsou kamna. Hmmm, ale hele tady je ta postel. Opuštěná, tam by to šlo! Zas na druhou stranu už je natolik vychovaná, že si tak jako úplně nelajsne tam jít bez dovolení, když jste někde poblíž. I podá tedy oficiální žádost! Jak podává Talinka oficiální žádost? No položí hlavičku na tu postel, aby bylo všem zcela jasný, o co jest žádáno.... Potíž je v tom, že žádost taky musí doputovat na ty správný místa, že jo. A to si halt musíte počkat. Překvapilo mě, že někdy umí být i trpělivá. Stála tam u tý postele značnou dobu, než jsem zjistila, co že to tam vytváří. A taky mi to muselo dojít z hlavy do paty a zpátky, o co jí v podstatě jde. Že chce být u zdroje tepla a ráda by si při tom pohověla. Nejsm nelida, teda nepsida, že jo. Tak jsem dotáhla tomu nebohýmu pejskovi ke kamnům psí křeslo a nabídla jí alternativu, páč na tu postel se nesmí. Měla to krapet z úhlu, aby tam mohla skočit jen tak z fleku. Ale byla tou možností tak unešená, že nejdřív udělala stojku na předních a pak tam s sebou prostě buchla ☐ . Jak se dokázala rovnou i stočit, to nevím, ale každopádně to byl dost komickej moment ☐ .

Tak jsme to tam všechno popytlíkovali, a zatímco ohařící chrápali, dodělali jsme nezbytný a já šla nosit věci do auta. Cestou k němu mě napadlo, jaký by to asi bylo, jít bosa. Teď v listopadu. Takovej blbej nápad asi? Ale zkusit by se to mohlo. Zula jsem si boty, sundala fusekle a vyrazila. Hele byla sice "překvapivě" po nějaký době ziminka na ty haxničky, ale..... bylo to zároveň i příjemný. Škoda, že je člověk tak už zhejčkanej hrozně. Asi to budu ale zkoušet častějš. Chodit bosky v létě, to je normoš. Ale takhle s podzimem? Prošla jsem se zahradou a docela si to fakt užila.

Stejně jako tuten víkend. Další víkend s normální Talimůrou.